

[Erik Eriksen.]

over, at dette forhold kan vedvare, uden at der gøres noget for at få loven respekteret. Derfor gentager jeg, hvad jeg tidligere har sagt, at i det lange løb kan denne sag være medvirkende til, at retsbevidstheden på Færøerne undergraves på en måde, som ingen kan være tjent med.

Når jeg finder anledning til påny at hende den højtærede statsministers opmærksomhed på denne sag, er årsagen, at den højtærede indenrigs- og boligminister til finansudvalget har sendt en anmodning om at få bevilget ½ mill. kr. som tilskud til de færøske sygehuse. Jeg ved meget vel, at vi gennem adskillige år har ydet disse tilskud til driften af de færøske sygehuse — det er vel omkring en halv snes kroner pr. sygedag — det skyldes bl. a., at man endnu ikke har fået gennemført en revision af de færøske sygehustakster. Men for nogen tid siden meddeltes det imidlertid, at tilskuddet ikke var bevilget til sædvanlig tid, og jeg tror, vi var adskillige, som ærlig talt tog det som et tegn på, at nu ville regeringen sætte hårdt mod hårdt i lægestriden. Men dette har altså ikke været tilfældet. Bevilgingsansøgningen synes blot at være forsinket, men alligevel kunne jeg altså ønske, at den højtærede statsminister, hvis han har mulighed derfor, ville sige et par ord til noget om, hvordan lægeaffæren har udviklet sig. Måske vil ministeren også sige noget om muligheden for at få den bragt til afslutning. Det trænger vi til at få at vide.

Statsministeren havde så nogle ord om — ja, statsministeren havde mange ord. Der var afsnit i hans tale, som, i hvert fald hvad stemmeføringen angår, viste ham sådan, som vi kender ham, når han, om jeg så må sige, er dårligst. Jeg synes, statsministerens udtalelse om demonstrationspolitik ganske enkelt var uægte. Jeg behøver ikke at minde den højtærede minister om situationen i 1953, det er vist overflødig, ellers står jeg til rådighed med en hel del citater. Jeg indskrænkede mig forleden dag til at fremdrage den tale, den højtærede udenrigsminister som oppositionens ordfører holdt her i tinget den 8. maj 1953, og jeg tror egentlig, den taler ganske for sig selv. Jeg forstår faktisk godt ministerens vrede. Det var den tale, hvori den højtærede udenrigsminister meddelte, at forhandling kunne der ikke blive

tale om med den dasiddende regering, medmindre også det radikale parti ville være med. Selvfølgelig, det forstår jeg, det er altid ubehageligt at blive mindet om de våben, man dengang brugte.

For mig at se står det sådan, at det, der har irriteret regeringen, er, at den har vist sig uegnet til at formidle samarbejdet, også om den økonomiske politik. Jeg har tidligere peget på alle de fejltagelser, den har gjort sig skyldig i, men jeg indrømmer, at mine ord blegner fuldstændig imod det, der fra socialdemokratisk side i sin tid blev sagt til os, som man kaldte den uegnede regering — ja, nu skal jeg ikke henfalde til fristelsen; den højtærede formand kan bevidne, at jeg lader citaterne gå til side, men der kunne siges en hel del, og derfor forstår jeg, at den nuværende regering ømmer sig, fordi den bliver stillet ansigt til ansigt med sin fortid og med alt, hvad dermed står i forbindelse.

Statsministeren spurgte mig, om han måtte forstå mig således, at venstre erkendte nødvendigheden af et yderligere overskud på statsbudgettet i den nuværende situation. Mit svar til statsministeren er, at jeg anser ikke finanspolitikens rolle for at være udspillet, men også her gælder det — og det vil jeg gerne understrege — at det ikke er ligegyldigt, hvem der administrerer og tilrettelægger lovgivningen. Hvis ikke regeringen er påholdende med udgifter og overfor befolkningen understreger nødvendigheden af at holde igen, så hjælper det hele ingenting; pengene kan virkelig ligge bedre, sikrere og mere trygt hos folk, der sparer, end de gør hos en ødsel regering. Her må jeg i al beskedenhed for at illustrere min tankegang minde om det udgiftsprogram, som regeringen er valgt på. Så sent som i dag pegede den højtærede statsminister med tydelig stolthed på arbejderregeringens beskæftigelsespolitik og hele reformprogram. Se, det giver ængstelse; det er det, som maner til en vis forsigtighed — for at sige det mildt.

Må jeg i denne forbindelse nævne statsministerens svar på mit spørgsmål om landbrugets forrentningsprocent. Den højtærede statsminister sagde, at den ville blive noget ringere end de foregående år, men iøvrigt havde der ikke været mulighed for på dette tidspunkt at få konkrete oplysninger. Jeg